

Тамъ предъ вратата на храма, стъпилъ съ колѣне на раменетъ на двама свои акрани, Димитъръ Атанасовъ крещи:

— Русчуклии, гърцитъ биятъ! Отвлѣкоха наши братя българи въ сайвана на кьоръ Тони и сега ги биятъ. Може би сж ги убили вече. На помощъ, русчуклии! . . .

Гласътъ му пиши, като най-малка камбана въ общия вой на камбанитъ.

И лудата тълпа се излива къмъ Вароша. Само две думи се носятъ отъ уста въ уста.

— Гърцитъ биятъ.

Кога, кого, кжде — не е важно! Гърцитъ биятъ, позволяватъ си да биятъ сега, когато въ града има български владика и, когато царски ферманъ дава на раята свободна черква. На тълпата това ѝ стига.

А въ сайвана, кждето гърцитъ сж си направили черква, работата е друга.

Едва богомолцитъ сж се наредили около пангаря, едва гръцкия попъ отъ Гюргево е разтворилъ молитвеника, вратата се отваря и десетина момци, запалили дълги чибуци се вмъкватъ вжтре.

Единъ запитва високо:

— Кжде е на кьоръ Тони магарето?

— Не го ли чувашъ, какъ реве? Само че много му трепери гласецътъ. Навѣрно патриката малко сѣно му дава.

— Хайде мълчете, мълчете да чуемъ отъ сой ли е; нали ще го купуваме!

Тѣ млъкватъ, но повдигатъ предизвикателно чебуцитъ и важно започватъ да покашлятъ.

И ето че дочуватъ рева на камбанитъ. Тогава нѣкой диво изпищява: